

BĂIATUL care
ȘTIA
prea MULTE

Uluitoarea poveste reală
a amintirilor unui copil din viața sa anterioară

Cuprins

Cuvânt înainte	i
Introducere	vii
Capitolul 1 Febra baseballului	1
Capitolul 2 Babe Ruth s-a purtat urât cu tine?	15
Capitolul 3 Înalt ca tati	31
Capitolul 4 Suflete bătrâne	43
Capitolul 5 Ranchiuna	53
Capitolul 6 Descoperindu-l pe Lou Gehrig	61
Capitolul 7 Posedat sau nebun	69
Capitolul 8 Febra de primăvară	79
Capitolul 9 Du-mă la meci	91
Capitolul 10 Aruncarea	99
Capitolul 11 O comoară națională	105
Capitolul 12 Pur și simplu știu	115
Capitolul 13 Bunul doctor sosește în oraș	127
Capitolul 14 Te voi găsi	139
Capitolul 15 Dragoste de mamă	155
Capitolul 16 Iubirea nu moare niciodată	161
Capitolul 17 Șoaptele sufletului	167
Capitolul 18 Raiul baseballului	181
Capitolul 19 Mândria Yankeilor	189
Capitolul 20 Moștenire de familie	201
Capitolul 21 Trimisul lui Dumnezeu	217
Capitolul 22 Descoperind-o pe Mama Gehrig	231
Capitolul 23 108 Cusături	243
Epilog Un semn cu ochiul de la Univers	251
Mulțumiri	261
Despre autor	267

FEBRA BASEBALLULUI

„Nașterea noastră este doar somn și uitare;
Sufletul care răsare odată cu noi, Steaua vieții
noastre,
Sălășluia altundeva
Și a sosit de departe.”

WILLIAM WORDSWORTH

Orice se poate întâmpla în baseball.

Sunt fană a acestui sport de exact 3 ani și jumătate, ca urmare a simpatiei străinii a băiețelului nostru în vârstă de șase anișori pentru distracția favorită a Americii. Sunt sigură că este o poveste împărtășită de numeroase mămici de la Liga Mică încă de la prima aruncare proverbială. Orice mamă vrea să creadă că al său copil va fi unul la milion care ajunge în marile ligi, dar povestea de față nu e despre asta. Ci despre un băiețel care ne-a deschis ochii către istoria generoasă a baseballului din anii 1920 și 1930 și ne-a arătat tuturor că ceea ce contează cu adevărat în viață este diferența pe care o facem în viețile celorlalți.

Atunci când fiul nostru, Christian Haupt, avea vreo cinci anișori, am primit un telefon de la un reprezentant al echipei Los Angeles Dodgers care

ne-a rugat să vină la noi acasă ca să îi ia un interviu despre aventurile sale din baseball.

Poate părea straniu că o echipă din Liga Mare de Baseball era interesată să relateze isprăvile unui băiețel care de-abia era îndeajuns de mare ca să joace Tee-ball, dar ceea ce era mult mai interesant decât documentarul de cinci minute care se difuza la televizor era ceea ce ne tot spusese în secret fiul nostru în ultimii doi ani, și anume că într-o viață anterioară fusese „un jucător înalt de baseball”. Aceasta este povestea pe care am împărtășit-o doar celor mai apropiați prieteni și familiei – până în acest moment.

Filmulețele de pe YouTube cu fiul nostru, Christian, jucând baseball au fost vizionate de peste cinci milioane de oameni până când acesta a împlinit vârsta de cinci ani. Și totuși, adevărata noastră aventură a început atunci când întâmplarea a făcut ca primul filmuleț pe care l-am încărcat pe YouTube să-i atragă atenția actorului de comedie Adam Sandler. Ca o întorsătură ciudată a sorții, la câteva zile de la uploadarea filmului pe YouTube înfățișându-l pe fiul nostru de numai doi anișori lovind și aruncând mingi de baseball, ne-am trezit într-un avion spre Boston pentru filmarea rolului scurt cu jocul de baseball al lui Christian în pelicula *That's My Boy*. Această călătorie norocoasă spre Boston a fost un punct de cotitură pentru noi în înțelegerea cu adevărat a profunzimii pasiunii pentru baseball a fiului nostru în vârstă de doi anișori.

Pasiunea lui Christian pentru joc a început încă din scutece, în timp ce stătea pe tușă la jocurile de

Tee-ball ale surorii sale mai mari, Charlotte. Când a văzut pentru prima dată un joc real din Liga Mică, i-a studiat cu mare atenție pe jucătorii în vârstă de opt-nouă ani și a petrecut zilnic ore întregi imitându-le mișcărilor. Era chiar amuzant să vezi un copilaș care abia începe să umble răsucindu-se pentru o azvârlire cu lovitură de picior sau învărtind bâta de baseball și apoi lovind-o pe bază înainte de a se răsuci cu toată puterea. Christian era fericit să arate toate astea oricui dorea să privească și atunci când era în dispoziția de baseball prefera să-i spunem Konrad Baseball – un alter ego pe care și-l crease folosindu-se de cel de-al doilea prenume al său, Konrad. În mare, era un hobby agreabil care ne aducea o mare bucurie, însă erau momente în care răbdarea ne era pusă la încercare.

Încă din clipa în care fiul nostru a fost capabil să meargă, a purtat cu el, oriunde se ducea, o mică bâta de baseball din lemn. La vârsta de doi ani a insistat să poarte zi de zi pantaloni, tricou și pantofi de baseball – chiar și în arșița verii. De fiecare dată când Christian vedea o linie albă pe cer, arăta cu entuziasm spre ea și spunea: „Uite, mami, o bază!” Mai lua câte o îmbucătură din chipsuri și spunea: „Arată ca prima bază!” O dată a văzut un șervet alb, dreptunghiular pe dușumeaua din baie și a proclamat: „E grozav! Locul aruncătorului.” Dacă viața ar fi un test Rorschach, Christian ar vedea numai baseball.

Eu și soțul meu, Michael, o văzuserăm pe Charlotte trecând prin faza de prințesă Disney pe când era un copilaș, dar acum era cu totul altceva. Fiul nostru, Christian, era diferit. Nu îl interesau

Resurse
Resurse

nicicum jucăriile sau televizorul și rar interacționa cu alți copii la orele consacrate mamelor și bebelușilor lor; în schimb, mă lua deoparte să-i arunc mingi de baseball pe terenul de joacă, în timp ce colegii lui luau parte la activități normale pentru vârsta de doi ani, precum jocul cu bilele și construitul de blocuri-turn alături de ceilalți. Mai îngrijorător era faptul că încercările noastre de a-i distra atenția exclusivă asupra baseballului îl făceau și mai perseverent. Rugămințile lui constante de a-i arunca mingi în fiecare clipă din zi, atât înăuntrul, cât și în afara casei, erau de-a dreptul istovitoare pentru amândoi. În majoritatea zilelor jucam baseball cu el dimineața, la prânz și seara, și tot nu era îndeajuns. Nu trecea nicio zi în care să nu se gândească la baseball. O dată am încercat să-l fac să-și dea jos tricoul de baseball și să îmbrace unul cu guler răsfrânt pentru un portret de familie alături de verii lui, dar a plâns așa de tare, încât și ochii lui roșii, și tricoul de baseball au apărut în fotografie. Eu și Michael eram îngrijorați că pasiunea lui pentru baseball ar putea fi periculos de obsesivă.

În vara lui 2011, Michael a acceptat un job de consultanță temporar pentru Lockheed Martin, job care presupunea să călătorească săptămânal la Dallas/Fort Worth. Jobul meu de agent imobiliar îmi permitea flexibilitatea de a lucra de acasă și de a-i lua și pe copii la întâlniri dacă era cazul, dar acest echilibru a devenit mai provocator din cauză că Michael era plecat din oraș cinci zile pe săptămână. Înainte de a-i târi pe copii cu mine la vizionări de case, îmi petreceam în fiecare dimineață câte două-

Respect pe www.cultura.ro

trei ore jucând baseball cu ei pe terenurile locale ale Ligii Mici. Indiferent cât de mult timp petreceam pe teren, sfârșitul fiecărei ieșiri era mereu același - cu mine ducându-l la mașină pe Christian la subraț ca pe o minge de fotbal, în timp ce el lovea și urla „încă o dată”. După aceste zbateri cădea inevitabil în somn adânc imediat ce era așezat în scaunul său de mașină.

— De ce continuăm să facem asta, întreba frecvent Charlotte, în răstimpul scurtei călătorii cu mașina spre casă, dacă știm că va plânge de fiecare dată când plecăm?

Avea dreptate. *Care era rostul?* Dar pasiunea de netăgăduit a lui Christian când se transpunea în rolul lui Konrad Baseball era cea care mă făcea să mă întorc de fiecare dată.

Michael se afla în Dallas atunci când prietena mea cea mai bună de mai bine de 15 ani, Cinthia, ne-a invitat la un meci al echipei Los Angeles Dodgers. Mă îndoiesc că Michael ar fi ales să ni se alăture dacă s-ar fi aflat în oraș, pentru că îi era greu să accepte pasiunea lui Christian pentru baseball, mai ales pentru că Michael se născuse și crescuse în Germania, unde baseballul este de fapt inexistent. În ciuda faptului că eram de origine din California de Sud, asta era, la drept vorbind, prima mea escapadă pe Stadionul Dodger sau la orice alt meci al Ligii Mari de Baseball. Cinthia devenise de-a lungul timpului maseuză pentru vedetele din Los Angeles și clienții ei îi dădeau mai tot timpul bilete la meciuri, spectacole de decernare a premiilor și evenimente speciale. Încă de la vârsta de treizeci de ani, eu și Cinthia am fost prezente la aproape orice

mare eveniment sportiv, premieră de film și concert din oraș. Deși viața noastră socială se redusese considerabil de atunci, singurul lucru constant era că ne distram ori de câte ori eram împreună.

„Mătușa Cinthia” avea un dar aparte de a-i face pe Charlotte și pe Christian să se simtă speciali. Fusesse prezentă la toate evenimentele importante din viața lor, inclusiv la naștere și botez, așa că era firesc că va fi prezentă și la inițierea lui Christian pe Stadionul Dodger. Nici nu bănuiam la acea vreme că acel stadion vechi de cincizeci de ani din inima Los Angelesului avea să devină în anii următori un al doilea cămin pentru noi. Primul lucru pe care l-a făcut Cinthia atunci când am ajuns pe Stadionul Dodger a fost să mergem la magazinul de suveniruri ca să cumpere cadouri pentru Charlotte și Christian. Charlotte se uita extaziată la animalele din pluș, în timp ce Christian poza mândru în uniforma sa Dodger lângă manechinii Dodger în mărime naturală. Apoi Cinthia ne-a dus la Clubul exclusivist al Stadionului Dodger, unde am urmărit meciul și am luat prânzul la o masă cu vedere la terenul de joc. Christian era complet hipnotizat de acțiunea de pe teren și abia dacă s-a mișcat pe toată durata jocului, ceva total nefiresc pentru un copilăș care rar era liniștit. Nu-l mai văzusem niciodată atât de serios sau fără grai, însă era clar că se bucura de experiență.

După meci, Cinthia ne-a convins să mergem la un restaurant privat de pe Stadionul Dodger, numit Clubul Dugout. În timp ce Cinthia o trata pe Charlotte cu un Shirley Temple, am găsit un coridor gol unde Christian putea să-și consume ceva energie

Reprin lovirea mingilor de burete cu noua sa bătă-suvenir de 45 de centimetri.

— Băiețelul tău are chiar alura unui jucător stângaci, se opri să comenteze un bărbat, care îi înmână lui Christian o minge de baseball pe care o prinsese în acea zi și arată spre coridorul din spatele nostru. Jucătorii de la Dodger vor ieși din moment în moment pe ușile alea. Pariez că îl poți face pe unul din ei să îți dea un autograf pe mingea asta dacă îl rogi frumos.

Adevărat lucru, atleții au început să iasă unul câte unul pe ușă și să se îndrepte spre lift. Un jucător Dodger amabil, la vreo douăzeci și cinci de ani, despre care aveam să aflăm mai târziu că era jucătorul-vedetă Matt Kemp, s-a oprit să bată cuba cu Christian și să-i semneze mingea. A fost fără îndoială cea mai grozavă zi din viața lui Christian, care a fost oficial cucerit.

Eu și Christian am făcut o altă incursiune la Stadionul Dodger două săptămâni mai târziu, pentru un tur al stadionului într-o zi în care nu se juca niciun meci. Cele mai interesante lucruri pentru Christian se aflau pe banca de rezervă, unde îi văzuse stând pe jucătorii Dodger și învârtindu-se pe zgura roșie de pe teren, pe care el o numise afectuos „zgura Dodger”. Atunci când ghidul turului i-a dat permisiunea să își exerseze lovitura și aruncarea pe marcajele din jurul terenului, Christian a fost încântat la culme.

Devenisem deja expertă în azvârlirea mingiuțelor de burete, așa că am reușit să-i azvârl lui și totodată